

Κυθρέα

της Μαρίας Παπαγαβριήλ-Κωνσταντινίδου

Μια φορά κι έναν καιρό...
Κοίτα να δεις, πώς τα 'φερε η μοίρα!
Ποιος δεν θυμάται βέβαια
τον βασιλιά των Αθηνών
τον θρυλικό Θησέα
που Παλλαντίδες και ληστές
ξέκανε στην Ελλάδα
κι απ' τ' αδηφάγο το θειό
γλίτωσε την Αθήνα;

Εκείνου του γενναίου ανδρός οι γιοί
οι Δημοφών κι Ακάμας
ήρθαν μετά τα Τρωικά
και πολιτείες κτίσαν
στα μέρη μας τα δυτικά.
Αιπεία την ονόμασε
ο Δημοφών την πόλη
κι ο αδελφός του την φυλή
θέλοντας να τιμήσει
την πόλη του που ίδρυσε
την είπε Ακαμαντίδα.

Του Ακάμαντος λοιπόν ο γιος,
Αλέξανδρος λεγόταν,
γέννησε άνδραν ήρωα
λεβεντογιό τον Χύτρο.
Κι ετούτος δω, σεργιάνιζε,
κατά πώς λεν οι φήμες,
στις όμορφες βουνοπλαγιές
και στα δροσάτα δάση.

Όσπου μια μέρα αντάμωσε
την όμορφη Ναϊάδα
σε μια κρυστάλλινη πηγή
π' απέκει αναβλύζαν
νερά καθάρια, αμόλυντα
και λούζαν την κοιλάδα.

Κρύο νερό στις χούφτες του
παίρνει ο Χύτρος τότε
κι όταν τα χείλη του έβρεξε
ευδύς αποφασίζει

σε τούτο το μέρος των Νυμφών
την πόλη του να κτίσει.

Κι η πόλη του, παράδεισος
με τον καιρό εγίνη
με περιβόλια ευωδιαστά,
μετάξια και μπαξέδες
και μύλους να αλέθουνε
ολημερίς τα σιάρια.

Πολλές φορές οι βάρβαροι
τα πλούτη της κουρσέψαν
μα όσο κι αν την κτύπαγαν
αυτή ανασταινόταν
γιατ' είχε αδάνατο νερό
στα σπλάχνα της κρυμμένο.

Κι όμως...
τα πιο μοβόρα εξ αυτών θειά
και τέρατα αδηφάγα
το μυστικό της έμαδαν
για την «Αχίλλειον πτέρνα».
Κι όταν την πόλη ρήμαξαν
μετά αναζητήσαν
την ζωοδόχο της πηγή
που ερμητικά σφραγίσαν.

Πού είσαι Θησέα ατρόμητε;
Πού είσαι πατέρα Χύτρε;
Πού είσαι Χθόνιε Ερμή
και τρανοδύναμε Ηρακλή
κι εσύ Χυτρίων Τύχη,
της μαύρης τούτης συμφοράς
τις πέτρες να κυλήσεις;
Ν' αναηδήσει με ορμή
νερό της κεφαλοπηγής
και με στροβίλους διάφανους
το σώμα να εξαγνίσει
της μάνας πόλης που 'φερε
στον κόσμο έξι κόρες;
Πού είσαι Θησέα;
Πού είσαι Χύτρε;

* Στη μνήμη του παππού μου του τίμιου Αριστείδη Παπαγαβριήλ από τη Συρκανιά της Κυθρέας.